

Tisztelt tanárok, igazgató úr, kedves szülők, rokonok és persze a nap főszereplői, kedves végzős diákok!

Különleges nap ez a mai. Vannak, akik régóta várták, és vannak, akik kicsit féltek is tőle, de hát itt vagytok, ráadásul nem is egyedül. Itt vannak a szüleitek, nagyszüleitek, rokonaitok, és barátaitok, akik végigkísérték ezt az utat, támogattak benneteket, és ma büszkén osztoznak az örömeitekben.

Jelen vannak az osztályfőnökeitek és tanáraitok is, akik kitartóan próbálták titeket gatyába rázni, talán néha kevesebb, mint több sikerrel.

Ahogy mondani szokták, az idő gyorsan telik, és ha máskor nem is, de ma biztosan eszetekbe jut az a nap, amikor először tettétek be lábaitokat az iskola kapuin. Azóta sok minden megváltozott. Nem csak az iskola épülete, amikor új festést kapott, hanem még ti magatok is.

Amíg az „a” és „b” osztály nyolc, a „c” osztály „csak” öt évet töltött itt. Ez elsőre nagy különbségnek tűnik, de valójában nem az – mert mindannyian ugyanazokon mentetek keresztül: korán kelés, késés óráról, és ott van az a legendás mondat is, hogy: „Mi? Volt házi?”

Rengeteg közös élményetek van.

Persze vannak köztük kötelezően említésre méltóak is. Például amikor Sági Beni hatalmas magabiztossággal alsógatyában jött gólyanapra, vagy éppen, amikor a farsangon Cserhádi Áron Remig tanár urat játszotta el nekünk. Meg persze ott van az a bizonyos fasírtos vicc, amit a „c” -sek már 5 éve nyál csorgatva várnak, hogy Király tanár úr, végre elmesélje nekik. Sok idő, sok-sok történet és nevetés. Ezeknek is köszönhető, hogy bár néha nehéz volt -amikor csütörtökön hazaértetek és még várt rátok 15 oldalnyi német faktos házi, vagy egy napon hat dolgozatot írtatok- mégsem ezek maradnak meg.

Hanem az élmények.

Piarista diáknak lenni nem csak túlélési gyakorlat, hanem egy életérzés is.

Nem pusztán feladatok sorozata, hanem egy sajátos tapasztalat, amely egyszerre formál és összeköt.

Ez a nap sok dologról szól, de elsősorban rólatok. Arról, hogy végigvittetek egy hosszú pályát – és most jön a következő szint.

Az érzések vegyesek. Boldogság, szomorúság, izgalom, félelem és még ki tudja mi más?

Boldogság, mert ma ünnepeltek, ünnepeltek mert sikerült elérni valamit, amit már régóta vártatok. Sikerült végig játszani a gimnázium összes szintjét.

Szomorúság is, mert egy korszak lezárult. Eddigi életetek negyedét vagy majdnem felét töltöttétek el ennek az iskolának a falai között. Barátokat szereztetek, és mindenkinek lett egy kedvenc tanára. Ezek után minden megváltozik. Már nem itt töltitek a mindennapjaitokat, együtt.

Izgalmas, mert ki tudja mi jön ez után? Utazni fogtok, vagy kihagytok egy évet és elmentek dolgozni? Sok-sok lehetőség, azonban sokkal nagyobb felelősség is vár rátok, mint eddig. Melyik egyetemre mentek? Meg tudjátok valósítani azt életben azt, amit szeretnétek?

Piarista diákok vagytok.

Hitre, tudásra, szép életre, jóra. Így hangzik a Himnusz Kalazanci Szent Józsefhez.

Ezek alapján tanított és nevelt titeket ez az iskola is. Ezeket az értékeket kaptátok.

Egy közösség részei vagytok.

Egy olyan közösségé, amihez mindig vissza lehet térni.

Végezetül sikeres érettségit, eredményes felvételit kívánnak nektek az itt maradó diákok. Higgycetek abban, hogy minden jól fog alakulni, felesleges aggódni és hogy Király tanár úr híres mondását idézzem:

„Piarista diák megoldja.”

Köszönöm!